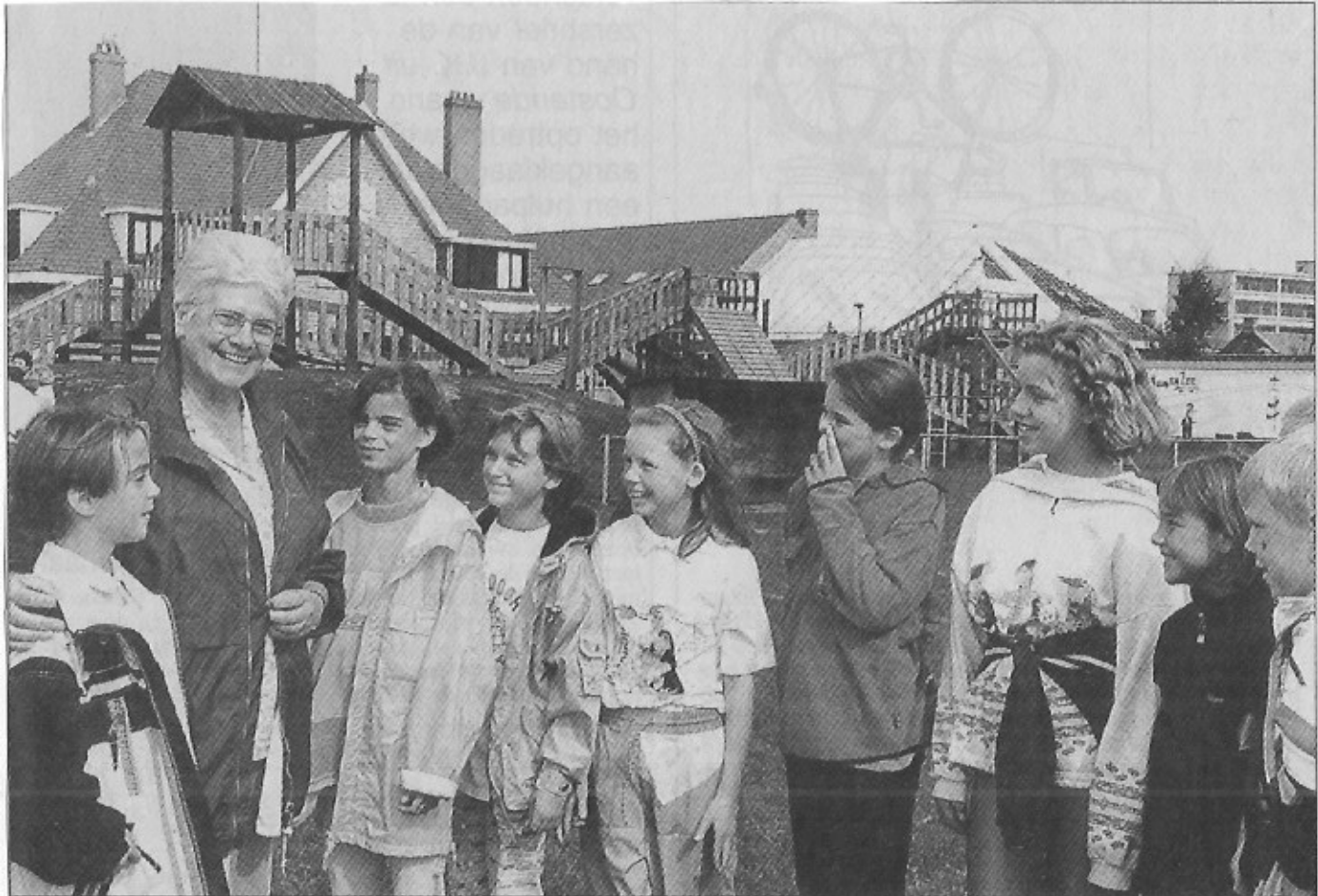

Zuster Lutgardine...

Snapshot dat geen échter geestelijk testament van kloosternon Lutgardine kan zijn en waarin gloeiender en oprecht haar liefde voor kinderen wordt betuigd. Heeft de ontstentenis van een eigen kindje je nooit bedroefd, vragen we haar, waarop Lutgardine oprecht als altijd antwoordt : „heel zeker, want daarvoor ben je vrouw hé...” Twee broers hebben evenwel een productief leven achter de rug en is het nogal een feest wanneer 6 keppekinderen aan de bel van tante non hangen !

1m70 is het normaal dat haar broers vrienden meer dan eens aan de bel hingen. Wat scheelde er dan toch aan dat Amor altoos bot ving...

Amor ving bot bij mooi Marietje...

Op school was Mariette een leergierig meisje dat nooit uit de eerste 5 was weg te slaan. Vooral taal en geschiedenis fascineerden haar. „Lag het dichten me niet zo erg dan kon ik, spelend met woorden, boeiende opstellen borduren. Getuige hiervan mijn bijdragen die ik voor chiroblad *Kroonwacht* leverde. Eigen aan mijn tijd kon ik aardig weg met naaien, breien en crochieren. Enfin... datgene wat huisvrouwen toen dienden te kennen.”

Juffrouw De Laere deed haar plechtige communie in een zacht rose kleed. Wanneer we haar vragen of er rond de rokken van het niet onaardige communicantje ooit een spekkenlief hing, hoort zusterlief het in Keulen donderen en vraagkijken haar bolle karbonkels ongelovig: spekken... wat? Uitgegroeid tot een niet naast te kijken jonge dame van

Kloosterroeping toen een teken des tijds

Mariette De Laere werd jonge vrouw in een tijd waar het ganse klimaat eucharistisch tintte. Thuis, school en kerk vormden één lijn waarin alles en iedereen hetzelfde dacht en sprak.

— **Zuster Lutgardine**: „Je had dan nog van die leraressen en leraars die in hun doen en denken dat speciale uitstraalden: je moet oog hebben voor de medemens, God is goed voor de mensen en nog van die inchristelijke dingen meer. Een sfeer die voor mij de kiem was om in het klooster te treden...”

— **Wat zeiden mama en papa toen?**

— **Zuster Lutgardine**: „Mijn ouders hebben nooit iets over mijn kloosterroeping geweten. Mama was op haar 39e in het kinderbed van mijn zus Maria gebleven en ook vader was al overleden toen ik naar het postulaat toestapte.”

— **Wie heeft je in je keuze gesteund?**

— **Zuster Lutgardine**: „De pastoor raadde me aan alles goed te overwegen. Let op, er zijn toen meerdere Tieltse meisjes naar het klooster gegaan. Het was de geest van de maatschappij: men deed iets voor mekaar... en betrok er automatisch kerk en God bij. Novicen haakten af omwille van de dwingende kloosterregels. Ikzelf werd definitief tot zuster geprofest in 1952.”

— **Wat over ouderdom en rijkdom van de novice?**

— **Zuster Lutgardine**: „De minimum ouderdom tot toetreden zal wel rond de 18 jaar liggen. Dat Zusters van goede afkomst worden voorgetrokken, zal wel een kwakkel zijn. Binnen kloostermuren maakt rijk of arm niets uit...”

Regina coeli laetare! De hemelse koningin Maria verheugde zich een halve eeuw geleden over een puber die — zo maagdelijk als schoon! — door 't kloosterdeurke van de Tieltse Zusters van het Geloof naar postulaat en noviciaat stapte om in het o zo serene nonnenkleed te kruipen. Laudate Dominum! Door de Brugse kannunik Reynaert tot *Zuster Lutgardine* geprofest was het voortaan alleen Tieltse registers bekend, dat ons maseurken ooit op 12 december 1929 als Mariette De Laere het licht had gezien.

In haar kinderjaren stonden vader, moeder, drie broers en een zus centraal. Oscar De Laere die zijn brood verdiende in het goederenstation was een correcte en enigszins strenge pa, die op de biljarttafel aardig wat caramboleerde. Alice Devolder, zacht van aard, was een crème van een mama die, begenadigd met een mooie sopranaanstem, haar huizeke vol zon en blijdschap zong!

Haantje vooruit... ook knap ter pen

Was Mariette De Laere een beetje zwijgzaam van aard dan kon ze zich — hoe kon 't ook anders met drie broers! — nogal weren in spel en sport. Tielt is ten andere een droomland voor opgroeiend grut. „Je kon er ongeremd in de weiden spelen, dikkoppen en kraaivissen vangen, als meisje niet achterwege blijven bij het klimmen in de bomen, kaatje spelen en wedijveren in het balenwerpen. Ik deed daar allemaal graag aan mee en stond, zonder te boffen, goed mijn man!”

Sint-Jan, wijk om van te houden !

Eenmaal geproft zou Zuster Lutgardine nog tot 1956 aan het Brugse Sint-Andreas voor onderwijzeres studeren. Na tenslotte 7 jaar te hebben les gegeven te Moorseele, kwam zij in 1963 naar de

volkse Sint-Janswijk alwaar in de dertiger jaren pastertje Houdmont en zingende onderpastoor Leo Degeeter onvergetelijke geschiedenis schreven...

— **Zuster Lutgardine** : „Ik heb altijd — en nu nog ! — van de volkse Sint-Janswijk gehouden, die in zekere zin mijn Tielte roots van kraai-visjes en puidenkopies benaderde. Het was mij gegeven het jonge volk — omzeggens op de drempel van het grote leven — terzijde te staan. Jaren hebben we een jeugdclub voor jonge meisjes van 13 jaar geleid : de *zaterdagavondclub* die we gewoon tot 'Zak' afkorten. Van 1965 tot 1977 hebben we nogal wat afgezet in kwis, wandelen, gezelschapsspelen en danslessen.”

— **Kan de Zuster dansen ?**
— **Zuster Lutgardine** : „Natuurlijk, wat dacht je wel ! Wanneer de tieners ouder werden en aan vrijen toe, startten we *Club 17* op. Dat was een gemengde club die één zaterdagavond in de maand van 20 tot 24 u. de remmen losliet voor een dansavond. Jonge mensen waarmee we trouwens ook al eens een reisje bouwden.”

— **Wat geef je als Zuster een meid van 18 mee ?**

— **Zuster Lutgardine** : „Jonge mensen op de drempel van 't grote leven hebben enorm veel nood om tegen een te vertrouwen persoon te vertellen over wat zij voelden en dachten ; over wat zij meemaken op school en arbeidsmidden ; over hun vrijer... en over datgene waarmee ze verveeld zaten. Het luisterend oor dat we leenden was vaak de aanleiding om op hun trouw uitgenodigd te worden. Van links

en rechts komen er vandaag nog altijd geboortekaartjes toe...

Maakte kleertjes voor minderbedeelden...

Zuster Lutgardine voelde het aan dat de kinderen haar als lesgeefster hoogschatten : „ik was graag bij hen, speelde met hen op de koer. Wat geloofsbelijdenis betreft, preeks ik het *kristelijk zijn* aan als gewoon van mekaar houden en lief en hartelijk voor mekaar te zijn.”

— **Schoonheid naar geest... en lichaam ?**

— **Zuster Lutgardine** : „Een meisje moet fris voorkomen. Daarbij zijn kostelijke klederen absoluut geen vereiste. Schoonheid naar geest én lichaam maken compleet menselijk geluk uit.”

— **Ooit minderbegoeden bijgesprongen ?**

— **Zuster Lutgardine** : „God jààà, jaren terug maakte het onze vreugde uit ook materieel iets voor de kinderen te kunnen doen. Ontelbare rokjes, kleedjes en schortjes hebben we toen *zèlf* gemaakt. We hadden toch snit en naad gevolgd ! Ik maakte hiermee kinderen die minder bedeeld waren gelukkig.”

— **Contact lesgeefster - leerling reikt ver ?**

— **Zuster Lutgardine** : „Lag kinderen knuffelen niet in mijn aard, dan lenigden we via een gesprek veel zieleleed. Er zijn altijd kinderen die wat inzondere liefde vandoen hebben. Doorheen al die jaren kon ik de waardering aanvoelen die mijn leerlingen tov. mijn manier van lesgeven betuigden.

Ik zag hen graag... en het omgekeerde was ook waar. Mits een huisbezoek aarzelde ik niet, waar nodig, contact op te nemen met de ouders. Weet je dat er nu nog oudleerlingen zijn die me raad vragen ? We voelen erg met hen mee, maar beseffen dat ze, eenmaal buiten, terug in hetzelfde gat vallen...

Ook nonnen zijn mensen...

Een mens is geen arduinblok, zegt Zuster Lutgardine, dus zijn ook maseurkes mensen met gevoelens... die hun blijdschap kunnen uitkraaien, maar al evenzeer kunnen schreien wanneer het alleens tegengaat.

Durven nonnekes alleens *splenteren* ? „Ochgottegottegot... Wel eens een vette potverdikke als 't verdraaid helemaal scheef zit !”

Zuster Lutgardine is gewoon een mens van vlees en bloed zoals iedere sterveling. In 1972 haalde ze haar rijbewijs... maar durft tot vandaag de dag nog altijd niet met de auto rijden. „Hoe is 't mogelijk. En zeggen dat ik alle machinerie in huis bedien !” Boeken lezen lijkt Lutgardines grootste hobby te zijn, waarbij een goeie roman heus niet ont-raden wordt !

— **Zou je 't allemaal herdoen ?**

— **Zuster Lutgardine** : „Ik ben gelukkig geweest en heb mij nooit opgesloten gevoeld. Ik heb mijn opdracht vervuld... maar achter die taak nog heel veel andere dingen gedaan. Mijn opperste vreugde was wel héél mijn leven tussen de jeugd te hebben gestaan. Van

jonge mensen blijf ik zielsveel houden !”

Ook maseurkes hebben gevoelens...

— **Je draagt vandaag de lange broek ?**

— **Zuster Lutgardine** : „Sedert de zeventiger jaren kregen rok, bloes, kleed en mantel absolute en voorrang op nonnengewaad... en is het allang geen affront meer voor den Heer een kloosterzuster in lange broek op de fiets te zien peddelen. Dat komt mij goed van pas want, verbonden aan het Instituut voor Vreemdelingen-zorg (Aug. Spilliaertstraat), geef ik in verschillende scholen les aan Indiërs, Marokaantjes en andere Afrikaantjes. Je hebt er geen idee van welke genegenheid die gastjes van amper 6 lentes uitstralen...”

— **Het gezin... in de moderne tijd ?**

— **Zuster Lutgardine** : „Een fulltime uitwerkende vrouw is vandaag een moderne slaaf die, thuiskomend, nog maar eens haar rug mag krommen voor was, fornuis, strijk... en andere dingen meer. Situatie waarbij sleutelkinderen het schaaft van de rekening zijn : hiér opgenomen en daar opvangen missen zij de huiselijke geborgenheid waarin overgrootva wél werd gekoesterd...”